

נחלתנו

ידיעון שבועי של מכון "נחלת צבי"

גליון תר"ה - פר' נצבים - כוח"ט תשפ"ה

ב"ה

ערב ראש השנה ה'תשפ"ו

ברכת השנה

בפרוס השנה החדשה
הבאה עלינו ועל כל ישראל לטובה,
מביעים אנו בזה

את ברכתנו העמוקה והלבבית

למרנן ורבנן, גדולי תורה וחסידות
כ"ק אדמו"רים, רבנים יושבים על מדין,
וראשי ישיבות קדושות,

מרכיצי תורה ומשפיעי חסידות,
זקני חסידים, מעתיקי שמועות,
חסידים ואנשי מעשה,
צבור שוחרי תורה וחסידות,
תומכי המכון, ידידיו ואוהדיו,
וכל בית ישראל,

שנה טובה מתוקה ומבורכת,
בגשמיות וברוחניות,
שנת הרמת קרן התורה והחסידות,
וקרן בית ישראל,
שנת גאולה וישועה כללית ופרטית
בבריות גופא ונהורא מעליא,
הרחבת הדעת וכל מילי דמיטב, ורוב שמחה,
תענוג ונחת דקדושה לכאו"א מיו"ח שיחיו

ונזכה בחסדי השי"ת להפיץ
את תורת החסידות ומשנתה,
המקרבת את הגאולה השלמה
במהרה בימינו. אמן.

רבני המכון חברי המערכת
ההנהלה

מי יודע ומי מכיר?

[א]

מפרשי השו"ע (או"ח סי' תקפ"א ס"א) מבארים הענין שקבעו לכה"פ ארבעה ימים לומר סליחות וכן שיוכלו לצום לפחות ארבעה ימים לפני ר"ה, שכן מצוינו בקרבנות שטעונים ביקור ממום ארבעה ימים לפני הקרבתם, ובכל הקרבנות בפר' פינחס נאמר "והקרבתם עולה", ובר"ה נאמר (במד' כט, ב) "ועשיתם עולה", ללמד שבר"ה יעשה אדם עצמו כאילו מקריב את עצמו, ולכן קבעו ד' ימים לבקר כל מומי חטאתו ולשוב עליהם.

יש לציין שבספד"ק "בת עין" (נצבים, עמ' שע"ב) מביא בשם הזה"ק שרשב"י הכין את עצמו שלוש ימים לפני ר"ה, לבחינת אהבה תחילה, ואח"כ בחינת יראה, ובחינת אמת, ובזוה"ק (ח"ג יח:) מבואר שעשה כן (?) להכין ולטהר את בעל התפילה ואת התוקע בר"ה. ע"ש. ונפשי בשאלתי: היש הבדל בין בחי' ההכנה שהזכירו מפרשי השו"ע הנ"ל, לבין סוג ההכנה שעשה רשב"י?

[ב] בנוסח הוידוי "אשמנו, בגדנו, גזלנו וכו', העוינו והרשענו", יש להעיר ע"ד הפשט מדוע לא תיקנו מייסדי נוסח הוידוי, להזכיר סוג חטא, עון או פשע, המתחיל באות ו'. שהרי תי' 'הרשענו' מתחילה בעצם באות ה' אלא שהוסיפו לה ו' החיבור (והרשענו), וככל הפיוטים שנתקנו על סדר א' ב', בדרך כלל מצאו המחברים מילים מתאימות לכל אות ואות, ולפלא שכאן לא מצאו?

[נתקבל מהרב ברוך הכהן כ"ץ]

[א]

להילולת הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע - כ"ה באלול

[א] בהקדמת הנקרא "דברי ידידות" לשו"ת "נודע ביהודה" (לגה"ק רבי יחזקאל לאנדא מפראג זי"ע בעל צל"ח) מהדורה קמא, כותב בנו הגאון רבי יעקבא סג"ל לאנדא זצ"ל, וז"ל: "...ויהי בשלשים שנה, שנת צדיק באמונתו" (תק"ה), נפאצתו רוח ה' ותשלחהו אל אחת הערים, ק"ק יאמפאלא, כארי רבץ והרביץ תורה לרבים וכו'. ע"ש במתיקות לשונו באריכות, "עוד לא מלאו לו ארבעים שנה שנת חוק"ת [תקי"ד] התורה, ונתקבל לרב אב"ד ור"מ ומורה לק"ק פראג הבירה. ממקומו ק"ק יאמפאלא יקראוהו קריאה של חיבה יתירה, ובראשית שנת שיר"ה (תקט"ו) בא שמה, זיווה והדרה. עכ"ל. בזמן שהגאון פהן ביאמפאלא, נתעטר המגיד הק' רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע בכתר מגידות של עיר זו.

[ב] היכרות וקשרי ידידות עמוקים היתה ביניהם עוד מימי שבתם יחד בקלויז דבראדי, אלא שנפרדו דרכיהם על מהות משנת החסידות ותורתה. המגיד הק' זי"ע דבק במרן הבעש"ט הק' והיה מתלמידיו הנלהבים, וגם פעל ועשה והרחיב את מעגל החסידות, כידוע. והגאון בעל נודע ביהודה היה מהמתנגדים החריפים ביותר נגד משנת החסידות, כידוע, ומפורסמת תשובתו בענין "לשם יחוד" (נוב"י קמא חיו"ד סי' צ"ג). האב"ד בעל נודע ביהודה זי"ע שידע את רום ערכו ומעלתו של המגיד הק', לא התערב בדרך תוכחתו ובדרכי השפעתו על תושבי העיר, ובלבד שיצילם מהחטא ומההשכלה שהחלה התפשט אז כאש בשדה קוצים.

אבל ימי השלווה לא ארכו. כיון שהמגיד הק' זי"ע התחיל לאחר את זמן התפלה, עלה חרונו של הגאון אב"ד זי"ע, ולא עבר בשתיקה על כך, כדי לשמור על פסקי השו"ע, שפשוטי העם זלזלו בהם.

[ג] הגה"ק בעל ה"הפלאה" זי"ע, שיצא להגן על כבוד רבו וכאב את צערו, כתב מכתב לגאון רבי דוד טעבלי זצ"ל אב"ד ליסא בעל "נפש דוד", וביקש ממנו שיכתוב לגאון רבי יוסף מפוזנא זצ"ל חתן ה"נודע ביהודה" זי"ע, שיבקש מחותנו שלא יצער את המגיד הק' זי"ע, "כי אחי הגאון החסיד מו"ה שמעלקי מניקלשבורג העיר עליו שכל כוונותיו לשם שמים, לכן אל יבטל אותו צדיק מעבודתו". אמנם הגאון רבי דוד טעבלי זצ"ל שלח בעצמו מכתב לגאון ב' "נודע ביהודה" זי"ע בו כתב: "אל תתגרה בתלמידי הבעש"ט ותלמידי המגיד ממעזריטש, הגם שאין דרכיהם דרכנו, מכל מקום כוונתם רצויה לשמים, והנח להם". ומאז שקעה ההבערה שלחלק יצאה (עיין ב"שם הגדולים החדש" באות פ' בערכו של בעל הפלאה זי"ע).

[ד] להשלמת העניין, מובא בספר "עיריין קדישין השלם" (ח"ב עמ' תק"א) שהרה"ק קדוש ישראל מרוזין זי"ע סיפר כי שמע מהרה"ק מאפטא זי"ע ששמע מהרה"ק מזלאטשוב זי"ע בעצמו, שבעת אשר הצר לו ה"נודע ביהודה" זי"ע מאד, אמר המגיד הק' עליו מה אטור לו שנאה, אם משמים ציוו לו ככה ועל זה בא לעולם? כי כאשר נתעורר בשמים שנשמת הבעש"ט הק' תרד לעוה"ז, קמו מקטריגים שטענו... עד שגברו מליצי-ישר שנשמתו תרד לעולם, אבל גם תרד עוד נשמה גבוהה וקדושה מאד ויהיה ג"כ ראש הדור, אלא שיתנגד לשיטת הבעש"ט הק' זי"ע, וסיים הרה"ק מזלאטשוב ואמר: הרי לא היה אפשר שתתקדש נשמת הבעש"ט הק' עד שתתקדש נשמתו של ה"נודע ביהודה" זי"ע, וע"ז נאמר מגלגלין זכות ע"י זכאי (שבת ל ב.), וכיצד אטור לו שנאה? ע"כ (וראה עוד באריכות בספרי "ברכת יוסף" [תשס"ט] על הרה"ק רבי יוסף מיאמפאלא זי"ע פ"ד עמ' ע"ח - פ"ג).

[ב]

בספה"ק 'מגיד תעלומה' מהרה"ק בעל "בני יששכר" זי"ע, על מס' ברכות (יב:) על מאמרם ז"ל אימתי "ויגבה ה' צבקות במשפט" (ישעי' ה, טז)? - אלו י' ימים שבין ר"ה ויוה"כ, כתב וז"ל: להורות רואה שבכאן דקדקו לומר ועד יוה"כ, להורות שיהיה כ' עצמו הוא יום הרחמים, ולא נקרא יום הדין והמשפט. ואם תקשה א"כ אין לך לפ"ז עשרה ימים, ידוע הוא למשכיל שערב יוה"כ נחשב לשני ימים, והוא שאמרו (ר"ה ט). כל האוכל בתשיעי וכו' כאלו מתענה תשיעי ועשירי. נשמע לפ"ז מהגמרא אשר לא יפה עושים האומרים בנוסח "מי שברך" ביוה"כ, לכבוד יום הדין, שאינו נקרא יום הדין. עכ"ל.

[ג]

איתא בספה"ק "נחמד מזהב" מהרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זי"ע (פר' כי תצא) עה"פ (דברים כב, ד) "הקם תקים עמו", וזל"ק: ענין פריקה וטעינה הוא שבכל דבר שקשה לחברו צריך לסייעו. גם כשמנגן אדם - צריכים לעזור לו ומקיימים בזה שתי מצוות: פריקה וטעינה. בעת שחברו נחלש, וחברו מסייעו ומנגן, מקיים מצות פריקה, שפורק מעליו המשא. וגם לפעמים שוכח הניגון, ונזכר ע"י חברו, מקיים מצות טעינה; שנטען מחדש שיהא יכול לנגן אח"כ, ולכן כל מי שיודע לנגן צריך לזהר בזה. עכ"ל.

[ד]

חביבה מצוה בשעתה

דברי התולדות הק' בשורש הנגונים, עי' בספה"ק 'תולדות יעקב יוסף' בפר' ויקרא (עמ' נה) וזל"ק: 'וכן הענין בחזני העיר אשר לשמע און דאבה נפשנו. נתפשט הנגע בכל קהלה נאה וחסודה שהם חוטאין ומחטיאין. בשעה שמזמר בנגונים, בני העיר מדברים דברים בטלים בבית הכנסת ומפסיקים במקום שאסור להפסיק, וגורם כמה רעות לנפשו ולנפשם. ומהיכן נתפשט המנהג הזה?

הרב יואל מושקוביץ = לגליון תר"ד (תגובות אות ה):
 על שאלת הרב זאב וואלף ראזענבערג שליט"א - שהחיה
 את עולם התורה עם הספר הנפלא "חיי עולם" ועוד
 ספרים לבית טויבש - על מקור לדברי המגיד ממעזריטש
 זי"ע בענין הפיכת היצה"ר לטוב ושלקח לו מדת תפארת
 יעקב וכו', הוא מימרא מפורסמת מהמגיד, ומובא
 בספה"ק "בני יששכר" (מאמרי שבתות מאמר ז' אות ט'),
 והמהדירים מציינים מקור לספרי המגיד; מגיד דבריו
 ליעקב אות כ"ג, לקוטי יקרים אות קצ"ד, אור תורה פר'
 ויצא ד"ה ורחל באה, פר' וישב ד"ה ובגפן, רמזי תהלים
 ד"ה לגזור ים סוף.

הרב יעקב צבי הורוביץ = לגליון תר"ד (מי יודע אות ו'
 סק"א): על-אודות כתיבת המלה "מפורסים" ביו"ד בין אות
 ס לאות ס. כדי להפריד בין שתי האותיות. וכן ראיתי
 בספרים שנדפסו לפני מאה וחמשים שנה כתוב גם על
 הנותנים מעות קדימה. נדבנים אחדים תורו "מפורסם"
 ואחדים תוארו "מפורסים".

הרב אלימלך בלייברג = [א] בגליון תר"ד (מדור מי יודע
 אות ג') ביקשו מקור לדברי ה"שמח ישראל" שר"ה הוא
 יומא דדינא על המחשבות. ואציין בזה לדברי החתם
 סופר שגם כתב מעין זה בדרשות לסליחות דרוש ג (ח"א
 עמ' לג, ובמהדו"ק ח"ג ח' א'), על דברי המדרש שהובאו
 בטור (ריש הלכות ר"ה), שבערב ר"ה הגדולים מתענים
 והקב"ה מוותר שליש, וז"ל החת"ס: "והנה מונה כאן
 שלשה זמנים: ערב ראש השנה, ימי תשובה ויום
 הכפורים. ראש השנה הוא יום רם ונשא וגבוה מאד ובו
 נידון בבחינת מחשבה, על כן מעלים זכרוננו לפניו
 לטובה, בפקידה וזכירה, "וה' פקד את שרה" (ברא' כא,
 א), ותחת תפלת פה תוקעין, שהוא קול היוצא ממחשבה
 בלי חתוך אותיות כלל, ואז נידון על המחשבה והרהורי
 הלב. ועל כן הגדולים יוצאים (?) בער"ה, שהם בודאי
 בעצמם 'עליונים' גם כן בבחינת מחשבה ויכפרו על
 הרהור לב. והיינו וויתור שליש על הרהורי הלב, שהוא
 שליש של שלש מיני עבירות; מחשבה, דבור ומעשה,
 שעליהם נאמר (דברים ל, יד) "בפיך ובלבבך לעשותו",
 כמש"כ של"ה (מס' יומא, פרק נר מצוה אות נב): "בפיך" -
 דבור, "בלבבך" - הרהור, "לעשותו" - מעשה. ע"ש".

ועוד כתב בדרשות לר"ה (ח"א עמ' רלח, מהדו"ק ח"ג ט"ז
 א'): "וכשתשכיל מוצא הדבר לתת טוב טעם ודעת
 שנשתנו ימים הללו לשאת לבבינו אל כפים, והקב"ה בוחן
 לבות יותר משאר ימים, כי תוס' (ר"ה כז. ד"ה
 כמאן) הקשו הא קי"ל (ר"ה יב. וע"ש ח. תוד"ה לתקופות)
 כר' יהושע דלתקופת ניסן מנינן, והיכי אמרינן בראש
 השנה נברא העולם, וכמה תירוצים נאמרו בזה. והיותר
 נכון, שבניסן נברא בפועל, אבל בתשרי שלפניו עלה

במחשבה להבראות, ואז נבראת התשובה שהיא
 מהדברים שעלו במחשבה לפני שנברא העולם (פסחים
 נד.). ולכן הואיל ותשרי הוא בחינת מחשבה, נאמר
 (תהלים לג, טו) "היוצר יחד לבם", שבראש השנה (?) בוחן
 יותר הלבבות ומצפונות בני אדם. וזהו שיסד הפייטן
 "היום הרת עולם. היום יעמיד במשפט כל יצורי
 עולמים", כי ידוע שהמחשבה נקראת הריון, ככתוב (שם
 ז, טו) הרה עמל וילד שקר, ונקראת נמי 'יצר', ככתוב
 (בראשית ח, כא) "יצר לב האדם". לכן קאמר "היום הרת
 עולם", בבחינת "הריון" ו"עלה במחשבה", לכן "יעמיד
 במשפט כל יצורי עולמים", על כל נעלם מחשבות אדם
 ותחבולותיו. ולכן יעשה תשובה כחק בלי טעם ופניה
 ומחשבה זרה פוסלת. ע"ש שהאריך.

[ב] במדור הנ"ל אות ה' נשאל על-אודות רבי מנחם
 הבבלי. הוא חיבר ספר 'טעמי מצוות', ויש לשים לב שלא
 להחליפו ברבי מנחם ריקאנאטי שחיבר ספר 'טעמי
 המצוות'.

מעניינא דיומא!

נתקבל מהרב מרדכי גנוט בעל לוח 'דבר בעתו'

[א] ימי הסליחות הם מהזמנים הידועים שבהם ניגנו את
 ניגון ארבע הבבות של אדמו"ר הזקן [בעל "תניא" זצ"ל]
 (ס' השיחות תשא, 85).

[ב] שחר יום ו': המשכימים להסתלח בעש"ק יראו מראה
 נאה עם שחר: הירח בסמוך לנוגה (סמוך מאד לירח)
 ול'רגולוס', "לב-האריה" האדמון. בודאי יִזְכְּרוּ בפס'
 "אחרי ה' ילכו, כאריה ישאג" (ר' ברכות ו:). ר' בהרחבה
 בלוח "דבר בעתו". ר' עוד באות הסמוכה.

[ג] תפילות היום: "ביום השני לששת ימי בראשית ישים
 אל לבו בכל המקומות שמזכיר בהם שמים ורקיע שנבראו
 היום אם אש ומים השלימו לעשות רצון הבורא לברוא
 שמים, בודאי עלי להשלים עם שונאי לפני יום הדין ("לוח
 לב"י).

[ד] יתכן שלד' הרמב"ם, גם לקראת ר"ה יש לשמח אשתו
 ובניו במלבושים ותכשיטים, ולכה"פ בנעלים חדשות,
 כמבו' בפוסקים, מדי רגל (שו"ת שפע חיים ב, קמ).

[ה] עצה טובה ונכונה לחנך את התלמידים לכתוב אגרת
 ברכה ובקשת מחילה וכו' להוריהם, כדי להתחיל את
 השנה במצות כיבוד הורים ("זיו המנהגים").

[ו] הערה נמרצה ללימוד פיוטי "הימים הנוראים", ר'
 מעלה בין כסה לעשור. ברם זכור אותו האיש לטובה,
 והרב יצחק זינגר ז"ל שמו, מנהל ת"ת חח"ס בזכרון מאיר
 ב"ב, שלמד דעת את תלמידי הכתות הגבוהות והאהיב
 עליהם את לשון הסליחות והפיוטים.

[ז] לקראת שבת (א): הכל יראו להקדים בהכנות לשבת זו, שלפני השבת האחרונה של השנה על-מנת שיוכלו להכנס לשבת רגועים בכבוד ראש, כיושבים ומצפים לבוא מלך (ר' לשון-זהבו של הנשר הגדול בהלכ' שבת ל, ב).

[ח] עוד נשארה לפנינו שבת אחת ויחידה בשנה זו. הבה נחטוף הזדמנות זו בשתי ידיים, הבה נרוץ-נדרוך לקראתה בחיבה לכבדה, לענגה ולשמרה, וכמו שהורה לנו ה'שפת אמת' (נצבים תרנ"ה): "ובאמת צריכים להתחזק בשבת אחרונה שבסוף השנה, כמאמרם ז"ל. "אילו שמרו ישראל שבת אחת כראוי - מיד נגאלים" (מדרש שוח"ט צ"ה; שמו"ר סו"ף כה; תחילת הזמר "כל מקדש"), ויכולה השבת שתרחם. ישועת ה' כהרף עין!

[ט] °דבר בעתו לכוון בכל מקום שמזכיר ימים ואילנות, יצירי היום, בתפילות היום.

[י] קריאת התורה: קוראים פר' נצבים, ע"פ הסימן "קומו ותקעו" (או"ח תכח, ד), להפסיק בין תוכחות פר' תבוא לתחילת השנה (ור' ב"ב פח: תוד"ה וקללם), ובפר' נצבים מעוררים על התשובה קוראים לעלות לתורה את העולה לתוכחה בש"ק שעברה.

[יא] אין קוראים גם את פר' וילך, לפי שיש שתי שבתות עד לחג-הסוכות, שבאחת תקרא "וילך" (ב"שבת שובה") ובאחרת "האזינו" (בין יוה"כ לסוכות, יב/יג בתשרי), וסימן (לשנה כזו שיש בה ב' שבתות כאלו): "פת בג המלך" (ריש דניאל); כשב"ג "המלך", כשאדר"ה שמכריזים בו "המלך" חל ביום ב, או ג - "פת וילך", פותתים (מפרידים) את "וילך" מ"נצבים" (שו"ע או"ח תכח, ד). השנה, תשפ"ה, אין קוראים איפוא כלל את (כל) פר' וילך...

[יב] °בימים אלה, רבים הם דנחתין לתתא וסלקין לעילא שעליהם לברך "הגומל". ראוי להם (או לגבאים להציע להם סידור פתוח) לאמרה מן הכתב... רבים נוקשים בלשונם ומגמגמים, או שאינם אומרים את הברכה כתיקונה (כגון "לחייבים טובים"), וחוששני שאינם יוצאים ידי-חובה °אהבת-חסד היא להודיע לאלה שחייבים בברכה זו מספק, שיש להם הזדמנות בימים אלה לבקש ממברכה להוציאם ידי-חובתם.

[יג] אי-ברכת החדש: אין מברכים את החדש. רמז לדבר: "בכסה ליום חגנו" [כדי לערבב את השטן "שלא ידע מתי ר"ה", ומברכים אותו מהשמים] הריי"צ כ' ששמע מאביו ששמע מאבותיו איש מפי איש מבעל "תניא" זצ"ל שא"ל: בהיותי במזריטש שמעתי ממו"ר הה"מ בשם מו"ר רבנו בעש"ט: בשבת האחרונה של חדש אלול, הקב"ה בעצמו מברך את החדש השביעי שהוא הראשון לחדשי השנה (הלשון קצ"ע משמות יב, ב), ובכח זה מברכים ישראל את החדש י"א פעמים. ~ אומ' אב הרחמים.

[יד] סעודת היום: היו שנים שרבנו [ב' "תרומת הדשן" זצ"ל] לא שר זמירות בשבת זו [°מאימת הדין? (°אינני יודע אם גם אמש נהג כן) ("לקט יושר").

[טו] מנחה: קוראים פר' וילך אע"פ ש"כל מקום שמפסיקים לשני בשבת, קוראים (ג' גברי) למנחה בשבת במנחה, בשני ובחמישי". כיון שפסוקי קריאת הכהן בשחרית שבת פר' וילך (ו' בתשרי) מעטים, קוראים פסוקים נוספים ואף עד "רביעי", כי עד "שלישי" ישנם רק 9 פסוקים, והרי אין פוחתים מעשרה פסוקים (או"ח ר"ס קלז) ליוס"א (תקי"ז) וערוה"ש (קלז, ג) קוראים רק עד "שלישי", דהתם סליק ענינא, בקריאת יום פורים (בס"פ בשלח). ר' בו. °הנוהג כמותם ולבו נוקפו, יכפול הפס' האחרון (ר' או"ח תרצד, ד; עכ"פ לספר").

[טז] סעודה שלישית: על חשיבותה של סעודה שלישית, במיוחד זו שלפני ר"ה, ר' ב"נחלת צבי" קובץ כח, בשם ההק"ר שמע"רל מוירחובקא זצ"ל דבר בעתו מה-טוב לומר [ולבקש] בכוונה "ישיב/והשיב לא נאמר כי אם ושב וקבץ", מפר' השבוע (ע"פ מגילה כט., המו' בפרש"י).

[יז] "אלמלא משמרין ישראל ב' שבתות כהלכתן, מיד נגאלין" (שבת קיח:). הראשונה היתה לפני בריאת העולם, רעוא דרעוין, הרצון הקדום לבריאת העולם שהיה ביום השבת כ"ה (כ"ד?) באלול, שהיה אז כולו טוב לפני התערבו ברע ע"י חטא אדה"ר, והשבת השניה היא השבת הבאה, יום שכולו שבת, שאנו מצפים [לה] במהרה בימינו. וצריך להתחזק בתשובה שלמה לעורר את הרצון הקדום הזה, כך נוכל לזכות גם לשבת השניה (תפא"ש, ר"ה). סגולה לשנה טובה - לבקש עתה על מדת הענוה (אמרי פינחס, נצבים, סעודה שלישית).

[יח] סליחות יום א' וילך: היום אומרים האשכ' את הסליחות הנדירות ליום שביעי, שאינן נאמרות אלא לפני שנה בה חל אדר"ה ביום שלישי (במוצאי שנה שערב-פסח חל בה בשבת. בדרך-צחות ייאמר שהן 'השלמה' לאי-אמירת סליחות 'שני בתרא' לפי שחל ב'פסח שני'...).

[יט] שחרית: °דבר בעתו לכוון בתפלות היום בכל מקום בהם מוזכרים המאורות, השמש, הירח והכוכבים שנבראו ביום הזה.

העלון הבא - גליון תר"ו,
יופיע אי"ה בפר' נח תשפ"ו הבעל"ט
בברכת כוח"ט, המערכת